

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КІРІЛО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KIRILO v. UKRAINE)**

(Заява № 19037/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 серпня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

10/11/2006

*Рішення набуває чинності відповідно до умов, визначених п. 2 статті 44.
Текст рішення може підлягати редагуванню.*

У справі «Кіріло проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego), судді,
і пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 10 липня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України п. Кірілом Ігорем Вікторовичем (далі – заявник) 11 квітня 2003 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) представляли його Уповноважені: пані З. Бортновська, пані В. Лутковська і п. Ю. Зайцев.

3. 21 червня 2004 року Суд вирішив надіслати на комунікацію з Урядом заяву щодо порушення п. 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу до Конвенції у зв'язку з невиконанням судового рішення, винесеного на користь заявника. Відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив, що прийнятність та суть скарги розглядатимуться разом.

4. 1 квітня 2006 року дану справу було передано на розгляд нещодавно створеній п'ятій секції (п. 5 правила 25, п. 1 правила 52).

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

5. Заявник, 1976 року народження, проживає у місті Новогродівка Донецької області, Україна.

6. Заявник звернувся до Новогродівського міського суду Донецької області з позовом до державного підприємства «Шахта 1/3

Новгородівська» про стягнення заборгованості із заробітної плати і про стягнення компенсації за шкоду, завдану його здоров'ю.

7. 28 березня 2002 року Новгородівський міський суд Донецької області виніс рішення на користь заявника і присудив йому 4133,81 грн¹. Судове рішення було направлене для виконання до відділу Державної виконавчої служби Новгородівського міського управління юстиції.

8. Заявник подав позов до Новгородівського міського суду Донецької області проти відділу Державної виконавчої служби Новгородівського міського управління юстиції у зв'язку з невиконанням судового рішення від 28 березня 2002 року, винесеного на його користь. 10 жовтня 2002 року міський суд відхилив цей позов, не знайшовши вини у діях органів виконавчої служби. Згідно з рішенням суду органи виконавчої служби діяли належним чином щодо виконання судового рішення від 28 березня 2002 року. Проте згідно з численними рішеннями господарського суду Донецької області виконавчій службі було заборонено продавати майно шахти, оскільки щодо неї було розпочато процедуру банкрутства. 9 грудня 2002 року Апеляційний суд Донецької області відхилив апеляційну скаргу заявника. 3 жовтня 2003 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявника на це рішення.

9. У червні 2004 року заявник відкликав свій виконавчий лист.

10. У серпні 2004 року судове рішення, винесене на користь заявника, було виконано у повному обсязі.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство наведено у судовому рішенні у справі «Сокур проти України» (№ 29439/02, пп. 17-22, 26 квітня 2005 року).

ПРАВО

I. СУДОВИЙ РОЗГЛЯД СПРАВИ

12. Суд зазначив, що після направлення заяви на комунікацію з Урядом заявник подав нову скаргу щодо порушення статті 13 Конвенції у зв'язку з невиконанням судового рішення, винесеного на його користь.

¹ Що на той час складало приблизно 925,30 Євро.

1. На думку Суду, нова скарга не є уточненням первинної заяви заявника, наданої до Суду приблизно два роки тому і відносного якої сторони висловили свої зауваження. Таким чином, Суд вирішив, що не буде доречним розглядати ці питання окремо (див. справу «Піряник проти України», № 75788/01, п. 20, 19 квітня 2005 року).

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ ЗАЯВИ

A. Стверджуване порушення п. 1 статті 2 Конвенції

14. Заявник скаржився на те, що невиконанням рішення було порушене його право на життя, передбачене п. 1 ст. 2 Конвенції, і знижено рівень його життя. Суд посилається на свою прецедентну практику у тому сенсі, що ні ст. 2, ні інші положення Конвенції не можуть тлумачитись як такі, що гарантують право особі обіймати певний рівень життя (див. рішення від 20.04.1999 року у справі «Wasilewski v. Poland», заява № 32734/96). Більше того, заявником не було доведено, що він настільки постраждав від такої бідності, що це завдало ризику його життю (див. ухвалу у справі «Сокур проти України» від 26 листопада 2002 року, заява № 29439/02). З цього випливає, що ця скарга є несумісною *ratione materiale* з положеннями Конвенції та має бути відхилена відповідно до пп. 3 та 4 ст. 35 Конвенції.

B. Стверджуване порушення п. 1 статті 6 Конвенції, ст. 1 Першого протоколу

15. Заявник скаржився на тривалість виконання судового рішення, винесеного на його користь. Він посилався на п. 1 статті 6 Конвенції і ст. 1 Першого протоколу до Конвенції. Ці статті, наскільки це має відношення до справи, передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...)».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів...».

16. Уряд надав заперечення щодо статусу жертви заявника, аналогічне до тих, що вже були відхилені Судом (див. справу «Шмалько проти України», № 60750/00, пп. 30-34, 20 липня 2004 року). Суд вирішує, що дане заперечення слід відхилити з тих же причин.

17. Суд дійшов висновку, що скарга заявника щодо порушення п. 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з тривалістю виконання рішення Новгородівського міського суду не є очевидно необґрунтованою, як це визначається п. 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначив, що скарга не є неприйнятною до розгляду за будь-яких інших підстав. Таким чином, її слід вважати прийнятною. За тих же причин скарга заявника щодо порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції не може вважатися неприйнятною.

III. ЩОДО СУТІ ЗАЯВИ

18. Уряд зазначив, що відповідальність держави у цій ситуації обмежувалась організацією та належним здійсненням виконавчого провадження і що тривалість виконання була спричинена тяжким фінансовим станом боржника та кризою в енергетичній галузі України в цілому. Уряд заявив, що виконавчою службою було вжито всіх необхідних заходів для виконання рішення суду і їй не може ставитися в вину тривалість такого виконання. Правомірність дій щодо виконання судового рішення у цій справі було підтверджено національними судами. Уряд зазначив, що держава не може вважатися відповідальною за борги її підприємств і що держава щорічно виділяє значні кошти з державного бюджету на часткову виплату грошової допомоги для погашення частини боргу з одноразової допомоги та інших компенсаційних виплат робітникам видобувної галузі.

19. Заявник не погодився з цим.

20. Суд зазначив, що, незважаючи на той факт, що 29 червня 2004 року заявник відкликав свого виконавчого листа, державні органи протягом двох років і трьох місяців не вживали необхідних заходів для забезпечення виконання судового рішення від 28 березня 2002 року. Отже, дії державних органів виявилися такими, що позбавили будь-якого змісту положення п. 1 статті 6 Конвенції. Суд також зауважив, що Уряд не надав жодних переконливих виправдань цієї затримки.

21. Суд нагадує, що вже було встановлено порушення п. 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу до Конвенції в аналогічних

справах (див. вищезгадані справи «Сокур проти України», пп. 30-37, та «Шмалько проти України», пп. 55-57).

22. Вивчивши всі надані йому матеріали, Суд приходить до висновку, що Уряд не представив жодних фактів або аргументів, що надали б можливість Суду дійти іншого висновку в цій справі.

23. Таким чином, в цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.»

A. Шкода

25. Заявник просив сплатити 11 249 ЄВРО як матеріальну і моральну шкоду.

26. Уряд зауважив, що заявник не обґрунтував заявлену суму завданої йому шкоди.

27. Суд не знайшов причинного зв'язку між встановленим порушенням та стверджуваною шкодою. У зв'язку з цим Суд відхилив цю вимогу. Проте Суд дійшов висновку, що заявнику було завдано моральної шкоди, і призначив сплату йому відповідної компенсації у розмірі 400 ЄВРО.

B. Судові витрати

28. Заявник не заявив жодних вимог з цього приводу у встановлений строк, і, таким чином, Суд не призначає жодних виплат.

C. Пеня

29. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу щодо порушення п. 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу прийнятною, а в іншій частині неприйнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 400 (чотириста) Євро як відшкодування моральної шкоди;
 - (б) зазначена сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс держава-відповідач має сплатити суму будь-якого податку, який може бути стягнутий з заявника;
 - (с) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названі суми нараховуватиметься простий відсоток у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено у письмовій формі 10 серпня 2006 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова